

"Zovem se Sahar. Roditelji su mi porijeklom iz Jordana, međutim, ja sam rođena u Wuppertal-u, Njemacka, prije 22 godine i zaposlena sam kao vaspitacica u obdanistu.

Hidzab nosim od 5. razreda osnovne škole zbog ličnog ubjedenja. Tada, kada sam odlučila da se pokrijem, najljepše sam se osjećala. Uvijek sam vidjela druge djevojke i žene, koje su nosile hidzab i veoma me se dojmio."

Sahar: "Stavivši hidzab, tj. činjenicom da sam se pokrila, bilo mi je stalo do finog izgleda i to mi se svidjalo. Da, tada mi je spoljasnji izgled bio prvenstveno bitan, međutim znala sam zbog čega je muslimanka dužna nositi hidzab, tako da je moja odluka proizašla iz ubjedenja. Na početku su se moji roditelji protivili toj odluci, zbog činjenica da sam jako mlada, ali ipak su ostali uz mene i podržavali me u mojoj odluci.

Hidzab me uopšte ne ograničava. Nosim ga vrlo rado i osjećam se komforno u njemu. Jednostavno, on je dio mene. Često mi dobacuju kako, naravno, ne mogu posjećivati javne bazene i plaze, čega sam i sama svjesna. Ali u zemljama postoje mogućnosti za muslimanke, djevojke i žene, gdje mogu slobodno da se kupaju i sunčaju, pa takve prilike i koristimo."

Reakcije okruženja

Sahar: "Iskustva koja sam imala otkako nosim hidzab su jako različita. Naravno, ima onih kojima se to jako dopada, a drugi bi ga najradije silom skinuli - čak u gradu, stranci, koje ne poznajes.

Na drugoj strani, doživljavala sam, npr., da se ljudi za mnom okreću u

gradu ili gledaju, skoro pa bulje, u mene. Odem li u grad s nekim, tada ne da se samo okrecu, nego i dobacuju: "pogledaj, jesi li vidio/la ono..." Medjutim, to meni vise ne pada u oci zbog toga sto vec duze nosim hidzab i "navikla" sam, odnosno naucila biti spremnom, na sve. Jednostavno, to mi je postalo sasvim "normalno".

Nosenje hidzaba tokom obrazovanja

Sahar: "Da, kako je to bilo tokom mog skolovanja? Bilo je odlicno, nisam se morala na puno mjesta kandidovati, tako da sam brzo dobila mjesto i primljena sam bila ubrzo. Naravno, tokom istrazivanja u vezi skolovanja i toga da budem primljena, cesto sam se prisjecala sljedeceg: Nadam se da nece biti problema u povezanosti moga hidzaba i poslovnog okruzenja. Moja definitivna odluka na samom pocetku islamske nosnje bila je ta da nikada necu ni pomisliti na to da skinem hidzab zbog skolovanja, cak to ne bih nikada uradila, pa makar nikada i ne zavrсила skolovanje za posao o kojem sanjam.

Jako me obradovalo i puno mi je znacilo da sam ipak licno ja odabrana kao kandidat za zeljeni posao, jer sam bila jedna od njih, a na kraju sam ja bila taj sretnik i pocascena dobitkom. Odlicno se slazem s saradnicima i jako me cijene, presretna sam tom situacijom."

Kakva je reakcija djece u vezi hidzaba?

Sahar: "Rad sa djecom je sam po sebi fin posao. Uzivam u tom poslu i osjecam se prezadovoljnom. S tim da su djeca jako emotivna i dobronamjerna sama po sebi, uopste im ne smeta sto ja nosim hidzab. Cak me znaju nasmijati, jer ze le i oni nositi hidzab.

Jedne prilike dosla mi je majka jedne djevojci ce potpuno uzbudjena i rekla: "Kcerka mi nije htjela izaci iz kuce bez hidzaba." Jako me nasmijala ta djevojci ca svojim postupkom. Buduci da smo odlazili na razne ekskurzije s djecom, cak su isprobavale hidzab; imamo u obdanistu mnogo slika kao dokaz tome. Djeca gledaju hidzab kao nesto sasvim normalno i on im ne predstavlja nikakve prepreke. Hidzab je dio mene, koji se nikada od mene nece odvojiti i to djeci ne smeta, sto mi se strasno dopada.

Izvor: Exil-Club - Zu Hause in der Welt (Kod kuće u Svijetu)
("Otkrivanje": Mlade djevojke i islamska nosnja)